

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/633/2025.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kfv.I.37.241/2024/7. számú ítélete, valamint az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 42. § (1) bekezdés c) pontja, 57. § (2) bekezdése, 58. §-a és 142. § (2) bekezdés aa) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] Az indítványozók az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panaszt nyújtottak be, amelyben a Kúria Kfv.I.37.241/2024/7. számú ítélete, a Győri Törvényszék 1.K.701.410/2023/8. számú ítélete, valamint a Vas Vármegyei Kormányhivatal (a továbbiakban: Hatóság) VA-06/NEO/01724-9/2023. számú határozata alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, II. cikke, III. cikk (2) bekezdése, VII. cikk (1) bekezdése, X. cikk (2) bekezdése, XV. cikk (1) bekezdése, XVI. cikk (1) bekezdése, XX. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmére hivatkozással.
- [2] Az indítványozók továbbá az Abtv. 26. § (1) bekezdése alapján az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. tv. (a továbbiakban: Eütv.) 42. § (1) bekezdés c) pontja; 57. § (2) bekezdése; 58. §-a; valamint 142. § (2) bekezdés aa) pontja Alaptörvénnyel való összhangjának a vizsgálatát is indítványozták az indítványozó2. Alaptörvény II. cikke szerinti emberi méltósághoz való jogának sérelme miatt.
- [3] 1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege a rendelkezésre bocsátott iratok szerint a következő.
- [4] A Hatóságot 2021-ben az indítványozó3. általános iskolájának védőnője arról tájékoztatta, hogy indítványozó3. szülei külföldi oltóorvos bejegyzésével igazolták, hogy a gyermek az MMR és a dTap elleni védőoltásait megkapta. A Hatóság először VA-06/NEO/310012-4/2021. számú átiratával arról tájékoztatta az indítványozókat, hogy a fertőző betegségek és a járványok megelőzése érdekében szükséges

járványügyi intézkedésekről szóló 18/1998. (VI. 3.) NM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) alapján ki minősül oltóorvosnak és az oltással kapcsolatban az indítványozóknak milyen kötelezettségei vannak. A Hatóság 2022-ben VA-07/SZOMJH-GYO/507-5/2022. számú határozatával elrendelte indítványozó3. védelembe vételét, a kötelező védőoltások elmaradása miatt (egészségügyi veszély fennállása). 2023-ban ezután a Vas Vármegyei Főügyészség T.FK.780/2023/5. számú megkeresésével kezdeményezte a Hatóságnál, hogy hivatalból folytasson le hatósági eljárást indítványozó3. elmaradt oltásaival kapcsolatban. A Hatóság ezt követően indított hivatalból hatósági eljárást, amelyben nyilatkozattételre hívta fel indítványozó3. szüleit. A szülők ezúttal is a 2021-ben, külföldi orvos által tett nyilatkozatot nyújtották be igazolásként. A Vas Vármegyei Védőoltási Klinikai Tanácsadó a Hatóság megkeresésére állásfoglalást bocsátott ki. Ezt a Hatóság megküldte a szülőknek, amelyre részükről nyilatkozat határidőben nem érkezett.

[5] A Hatóság VA-06/NEO/01724-9/2023. számú határozatával ezután arra kötelezte az indítványozó szülőket, hogy gondoskodjanak gyermekük jogszabályban előírt védőoltásainak beadásáról.

[6] Az indítványozó1. és indítványozó2. ezen hatósági döntés ellen közigazgatási pert kezdeményezett. A Győri Törvényszék 1.K.701.410/2023/8. számú ítéletével a keresetet elutasította. A törvényszéknek azt kellett vizsgálnia, hogy – figyelemmel az Eütv. 58. § (7) bekezdésére – a Hatóság jogszerűen rendelte-e el az elmaradt kötelező védőoltások beadását. Ítéletének indokolásában az Alkotmánybíróság releváns döntései tükrében kitért arra, hogy az Eütv. 57. § (2) bekezdése szerinti oltások kötelezőek, a jogszabály egyéni vizsgálati kötelezettséget nem ír elő ezen esetekben. A kötelező oltások felvételének részletszabályait a Rendelet tartalmazza, azon belül kiemelte a törvényszék, hogy az 5. § (1) bekezdés szerinti, szóban forgó MMR és dTap kötelező oltások felvételének az 5. § (2) bekezdése szerinti iskolai kampányoltás keretében kell megtörténnie. A Rendelet 5. § (9) bekezdése szerint Magyarországon külföldön működő orvos nem minősül oltóorvosnak. E szerint a nem Magyarországon működő orvos által kiállított igazolás hazánkban nem fogadható el hitelesnek. A törvényszék ítéletének indokolásában megállapította, hogy az indítványozó szülők a hatósági felhívás ellenére határidőben nem igazolták, hogy a gyermek megkapta a kötelező oltásokat. A Kúria irányadó gyakorlata alapján (lásd a Kúria Kfv.VII.37.726/2023/5. számú döntését) az Eütv. 57. § (7) bekezdése szerinti kötelezés kibocsátásához a Hatóságnak további tényállási elemet nem kellett tisztáznia a fentiekén túl. A törvényszék a Kúria fenti döntése alapján végül arra is rámutatott, hogy jelen, hivatalból indult hatósági lejárattól el kell különíteni a kérelemre induló mentesítési eljárást az Eütv. 58. § (3) bekezdése alapján. A mentesítés egyik esete az oltottsági állapot igazolása, de ez nem azonos a folyamatban volt, hivatalból indult hatósági eljárással. A törvényszék megállapította, hogy a szülők ilyen (mentesítési) eljárást nem kezdeményeztek, de ettől a továbbiakban sincsenek elzárva. Ezzel

összefüggésben végül utalt arra is a törvényszék, hogy az Eütv. 58. § (4) bekezdése értelmében, a tényleges oltottsági állapot figyelembe vétele érdekében a mentesítési eljárás véglegessé vált döntéssel történő befejezéséig a védőoltást elrendelő határozata nem hajtható végre.

- [7] Az indítványozók ezután felülvizsgálati kérelemmel fordultak a Kúriához, amelyet a Kúria Kfv.I.37.241/2024/7. számú ítéletével érdemben bírált el és a Győri Törvényszék 1.K.701.410/2023/8. számú ítéletét hatályában fenntartotta. A Kúria ítéletében mindenekelőtt arra hivatkozott, hogy az Európai Unió Működéséről szóló Szerződés 2. cikk (5) bekezdése, 4. cikk (2) bekezdés k) pontja, valamint 6. cikk a) pontja alapján a tárgybeli kérdés, vagyis a közegészségügy szabályozása tagállami feladat, amelynek keretein belül a tagállam meghatározhatja a kötelező védőoltások rendszerét és az ahhoz kapcsolódó egyéb szabályokat. A Kúria az indítványozók és a Hatóság közötti nézetkülönbséget abban látta, „hogy a felperesek az osztrák orvos által kiállított igazolásra figyelemmel úgy tekintik, hogy az alperes ismételt oltásra kötelezésről rendelkezett, míg az alperes oltáselmaradás esetén alkalmazandó közigazgatási intézkedést nevesít. Ebből az eltérésből adódóan a felperesek olyan tényállás tisztázási kötelezettséget és bizonyítási eljárást vártak el az alperestől, amely az Eütv. 58. § (7) bekezdésében meghatározott kötelezés kiadásához nem szükséges” (lásd a Kúria Kfv.I.37.241/2024/7. számú ítélete indokolásának [34] bekezdését). A Kúria megállapította, hogy a Győri Törvényszék jogszerűen tárta fel a tényállást, a releváns jogszabályi rendelkezések alapján, helyes értelemzéssel hozta meg döntését. A kúriai ítélet indokolása szerint az ügyben a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. §-a szerinti tisztességes eljárás követelményei érvényesültek, az indítványozók „a bizonyítási eljárás hiányosságára, a szakértő kirendelésének elmaradására, szakkérdés vizsgálatának hiányára alapított érvelésük nem foghatott helyt, mivel a felperesek által hiányolt kérdések vizsgálatának – tényállás függvényében - a kérelemre induló mentesítési eljárásban lehet helye” (lásd a Kúria Kfv.I.37.241/2024/7. számú ítélete indokolásának [37] bekezdését). Utalt arra is a Kúria, hogy az indítványozók beadványa meghaladta a közigazgatási per kereteit, ugyanis kiterjed a kötelező védőoltások szabályozási rendszerére is. A Kúria ítéletének elvi tartalmát a következőképpen foglalta össze: „[a]z életkorhoz kötött kötelező védőoltások kampányoltás keretében történő felvétele nem lehetőség, hanem kötelezettség. Ha a védőoltás igénybevételére köteles személy e kötelezettségének írásbeli felszólításra sem tesz eleget, az egészségügyi államigazgatási szerv hivatalból indult eljárásban elrendeli a védőoltás beadatását. A kötelező védőoltás alóli mentesítési eljárás kérelemre indul, a mentesítés feltételeinek fennállását a kérelmezőnek kell bizonyítania” (lásd a Kúria Kfv.I.37.241/2024/7. számú ítélete indokolásának [40]–[41] bekezdéseit).

- [8] 2. Az indítványozók ezt követően fordultak alkotmányjogi panasszal az Alkotmánybírósághoz.
- [9] 2.1. Kérelmükben az összes, ügyben született döntés alaptörvény-ellenességét állították az Abtv. 27. § (1) bekezdése alapján. Az alaptörvény-ellenesség indokát indítványozó1. és indítványozó2., vagyis a szülők mind a saját nevükben, mind pedig az ügyben érintett kiskorú (indítványozó3.) nevében állították.
- [10] 2.1.1. A szülők, vagyis indítványozó1. és az indítványozó2. az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, II. cikke, VII. cikk (1) bekezdése, X. cikk (2) bekezdése, XV. cikk (1) bekezdése, valamint XXVIII. cikk (1) bekezdésére hivatkozott.
- [11] Az indítványozók szerint mivel a jogalkalmazó szervek nem vizsgálták az oltás egészségügyi követelményeit, felmerül a büntetőjogi felelősség kérdése, ezzel ugyanis a gyermekük „életét és egészségét foglalkozásuk körében veszélyeztetik”. Ezzel összefüggésben hivatkoztak arra a szülők, hogy sem a törvényszék, sem a Kúria nem derítette fel megfelelően a tényállást, úgy rendelték el az oltást, hogy nem igazolt annak veszélytelensége. Az ügyben alkalmazott eljárási szabályok, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) a Kp., valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) rendelkezéseinek megsértése, a védettség ellenőrzésének mint bizonyítási eszköznek a mellőzése vezetett az indítvány szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése és XV. cikk (1) bekezdése sérelmére. Az Alaptörvény X. cikk (2) bekezdése pedig azért sérült, mert az állami szerveknek tartózkodniuk kellett volna attól, hogy orvosi szakkérdésben döntsenek.
- [12] 2.1.2. Az indítvány az indítványozó3., vagyis a kiskorú gyermek tekintetében az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, II. cikke, III. cikk (2) bekezdése, VII. cikk (1) bekezdése, X. cikk (2) bekezdése, XVI. cikk (1) bekezdése, valamint XX. cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése és XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét jelölte meg.
- [13] Az Alaptörvény II. cikkének sérelmét abban látja az indítvány, hogy az „alperes és a bíróság” az emberi élet védelme érdekében köteles vizsgálni, hogy az elrendelt oltás végrehajtása „nem kerül-e az oltásra kötelezett életébe, vagy az egészsége nem károsodik-e tőle, amennyiben felmerül az egészségkárosító hatás, akkor az oltás elrendelésének nincs helye, jelen esetben azonban a gyártói ellenjavallat ellenére elrendelték az oltást!” Az indítvány szerint lényeges kérdés, hogy az oltás elrendelése a gyermek érdekében áll-e. A bíróság a Kp. 78. § (5) bekezdés b) pontjában foglalt kötelezettség alól mentesítette magát, továbbá az Alaptörvény II. cikk (1) bekezdése alóli kötelezettségét sem tartotta be, hiszen vizsgálnia kellett volna, hogy „a beleegyezési képességgel nem rendelkező felperes gyermekének az oltása csak saját

közvetlen javát szolgáló beavatkozásnak minősül-e”. Ezen alaptörvényi rendelkezés sérelmére vezetett az is, hogy a Kúria és a törvényszék az „alperes határozatát nem semmisítette meg”. Ezzel összefüggésben az indítvány számos, interneten fellelhető statisztikai adatra is hivatkozott, arra vonatkozóan, hogy melyik évben, hány ember vesztette életét az oltások következtében. Ebből arra következtet, hogy a kötelező oltások jelenlegi rendszere alaptörvénysértő, „így a kk. gyermek oltásra kötelezése is és az emberölés előkészületét követi el mindenki, aki megpróbál egy emberi élet kioltására alkalmas beavatkozásra kötelezni valakit!”. Az indítványozó3.-ban az a lelkiismereti meggyőződés alakult ki, hogy nem kíván semmilyen oltást felvenni, ezt a meggyőződését a törvényszék és a Kúria azonban semmibe vette, lényegében az oltások felvételére kötelezte, amellyel súlyosan sértette az Alaptörvény VII. cikk (1) bekezdése szerinti lelkiismereti és vallásszabadságát, annak megsértése útján pedig emberi méltóságát is. Azzal, hogy indítványozó3.-at „azon állítólagos tudományos álláspont alapján, miszerint az ő oltása járványokat előzhet meg, oltásra kötelezik, az oltásra kötelező hatóságok orvostudományi kérdésben foglalnak állást, jogellenes, amellyel sértik az Alaptörvény X. cikk (2) bekezdését”. Az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdése és XX. cikk (1) bekezdése az indítvány szerint szintén azért sérült, mert az oltásra kötelezés elrendelését a bíróságok jóváhagyták. Ezen a ponton is több interneten elérhető adatra hivatkozott az indítvány az oltás következtében bekövetkezett halálesetek számára nézve. Az indítvány szerint végül „oltási diktatúrát szabadított el a kötelező oltások rendszere”, az indítványozó3. élethez fűződő jogát versenyeztetik mások élethez fűződő jogával.

- [14] 2.2. Az indítványozók fentiekén túl az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerint az Eütv. 42. § (1) bekezdés c) pontja; 57. § (2) bekezdése; 58. §-a; valamint 142. § (2) bekezdés aa) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is kérték az Alaptörvény II. cikkének sérelmére hivatkozással. Az indítvány szerint senki nem kötelezhető arra, hogy potenciálisan halált okozó orvosi beavatkozásnak vesse alá magát, mivel nem létezik olyan közérdek, amely érdekében az élet elvétele szükséges és arányos lenne.
- [15] Végül az indítvány több nemzetközi egyezmény sérelmére is hivatkozott, így megjelölte az Európa Tanácsnak az emberi lény emberi jogainak és méltóságának a biológia és az orvostudomány alkalmazására tekintettel történő védelméről szóló, Oviedóban, 1997. április 4-én kelt Egyezménye (a továbbiakban: Oviedói Egyezmény) 5. cikkének és 6. cikk 1. pontjának sérelmét, az Emberi Jogok Európai Egyezményének (a továbbiakban: EJEE) 3. és 4. cikkének sérelmét, végül a Gyermek jogairól szóló, New Yorkban, 1989. november 20-án kelt Egyezmény (a továbbiakban: New Yorki Egyezmény) 3. cikk 1. pontjának, 6. cikkének, 24. cikk 3. pontjának sérelmét.

- [16] 3. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján megvizsgálva a befogadhatóság feltételeit, jelen ügyben a következőket lehetett megállapítani.
- [17] 3.1. Az indítványozók jogi képviselője a Kúria végzését 2024. december 27-én vette kézhez, az alkotmányjogi panaszt pedig 2025. február 11-én – az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőn belül – nyújtották be. Az indítványozó¹. és az indítványozó². alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, az eljárásban felperesként vettek részt, így érintettnek minősülnek, és jogorvoslati lehetőségeiket kimerítették. Indítványozó³. kiskorú pedig az ügyben érintettnek tekinthető, mivel az őt érintő védőoltás beadására való kötelezés tárgyában indult az eljárás.
- [18] Az indítványozók zömében Alaptörvényben biztosított jogok sérelmére hivatkoztak, de állították az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése sérelmét is.
- [19] Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdésével kapcsolatban jelen ügyben is fenntartja a korábbi következetes gyakorlatát, miszerint e rendelkezés nem tartalmaz Alaptörvényben biztosított jogot {lásd például: 3401/2022. (X. 12.) AB végzés, Indokolás [8], legutóbb lásd például: 3298/2025. (IX. 30.) AB végzés, Indokolás [23]}, így érdemi vizsgálatra e tekintetben nincs lehetőség.
- [20] 3.2. Az indítványozók hivatkoztak az Oviedo-i Egyezmény, az EJEE, valamint a New York-i Egyezmény rendelkezései megsértésére. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy az Alaptörvény 24. cikk f) pontja, valamint az Abtv. 32. §-a alapján a jogszabályok nemzetközi szerződésbe ütközésének a vizsgálatára terjed ki a hatásköre, és arra is csak az Abtv. 32. § (2) bekezdésében meghatározott indítványozói kör indítványára.
- [21] Tekintettel arra, hogy az indítványozók az Abtv. 32. § (2) bekezdése alapján jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközése vizsgálatának indítványozására nem rendelkeznek jogosultsággal, valamint figyelemmel arra is, hogy bírói döntések nemzetközi szerződésbe ütközésének vizsgálatára nincs az Alkotmánybíróságnak hatásköre, ezen indítványi elem érdemi vizsgálatára sem volt lehetőség {lásd legutóbb például: 3298/2025. (IX. 30.) AB végzés, Indokolás [24]}.
- [22] 3.3. Az indítvány a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeit részben teljesíti.
- [23] A határozott kérelem követelménye az Alkotmánybíróság gyakorlatában magában foglalja, hogy az indítványnak egyértelműen elő kell adnia az eljárás megindításának indokait, alkotmányjogi panasz esetén az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényegét, továbbá indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabályi rendelkezés, bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével [vesd össze: Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) és e) pont]. „Az Alkotmánybíróság következetes

gyakorlata szerint pedig az indokolás hiánya {lásd pl.: 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya” {lásd például: 3353/2019. (XII. 6.) AB végzés, Indokolás [21]}. Visszautasításra ad okot az is, ha az indítványozó érvelése nem tartalmaz alkotmányjogilag értékelhető indokolást. Az alkotmányossági összefüggéseket tehát be kell mutatnia az indítványozónak {lásd például: 3077/2020. (III. 18.) AB végzés, Indokolás [17]; 3022/2025. (I. 21.) AB végzés, Indokolás [18]–[19]}.

- [24] Az indítványozók mind az Abtv. 26. § (1) bekezdése, mind 27. § (1) bekezdése szerinti panaszukban valójában a hazai oltási rendszer, valamint az indítványozókat oltásra kötelező hatósági döntés kritikáját fogalmazták meg, javarészt az interneten elérhető statisztikai adatok alapján, valamint az Alkotmánybíróság releváns gyakorlatának kritikai bemutatásán keresztül.
- [25] Az Abtv. 26. § (1) bekezdése megjelölésével az indítványozók több, Eütv.-beli rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérték, ugyanakkor nem fejtették ki, hogy az Eütv. rendelkezései miért okozza az Alaptörvény II. cikkének sérelmét.
- [26] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozók sérelmének lényege az életkorhoz kötött védőoltások kötelező jellege. Az Alkotmánybíróság a kötelező védőoltások alkotmányjogi vetületével részletesen foglalkozott 3080/2019. (IV. 17.) AB határozatában. A határozat rögzítette, hogy „[t]ekintettel a természettudományos előfeltevésekre, az [...] előírt, életkorhoz kötött védőoltások alkalmas és szükséges eszköznek minősülnek egyfelől a gyermekek megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődésének biztosításához, másfelől az egész társadalom fertőző betegségekkel, járványokkal szembeni védelméhez”. Az Alkotmánybíróság határozatában megállapította, hogy „az alkotmánybírósági eljárás során nem kérdőjelezhető meg, hogy a védőoltások (köztük az életkorhoz kötött védőoltások) az emberi szervezet fertőző betegségekkel szembeni ellenálló képességének fokozását és a fertőző megbetegedések elterjedésének megelőzését szolgálják. Tehát egyfelől az egyént (a gyermeket) védik a fertőzéstől, másfelől az egész társadalmat a járványok megjelenésétől”. Kimondta továbbá, hogy „az államnak akár a szülőkkel szemben is védelmeznie kell a gyermekek önálló érdekeit. Mivel a védőoltások az érintett egyén és a társadalom többi tagjának egészségét védik, a gyermekeknek érdekük fűződik ahhoz, hogy megkapják az életkorhoz kötött védőoltásokat. Továbbá a gyermekközösségek tagjainak érdekük fűződik ahhoz, hogy a közösség tagjai minél nagyobb számban legyenek immunizáltak” (lásd különösen az Indokolás [41]–[43] bekezdéseit).
- [27] Az Alkotmánybíróság továbbá a védőoltási és oltóorvosi rendszerrel foglalkozott 3114/2022. (III. 23.) AB határozatában. Az Alkotmánybíróság e döntésében hangsúlyozta, hogy az „életkorhoz kötött kötelező védőoltás oltóhelyen végezhető. A gyermekeket 6 éves korukig tehát házi gyermekorvosuk oltja, a 6 éves oltás idején

ugyanis a gyermekek egy része még óvodás, más részük pedig már általános iskolai tanulmányait folytatja. 11 éves korban azonban már (és még) valamennyi gyermek tanköteles, így az iskolában könnyen utolérhető, az oltások elvégzése rendkívül hatékony, gyors és könnyen visszakövethető. Ebben az életkorban jellemzően a gyermekek sem ragaszkodnak már oly nagy mértékben szüleik jelenlétéhez az oltás idején, és az oltóorvos személye sem bír különösebb jelentőséggel számukra” (lásd: Indokolás [80]).

- [28] Az Alkotmánybíróság jelen alkotmányjogi panasz alapján nem látott okot a korábban tett elvi jellegű megállapításainak felülvizsgálatára; ellenkezőleg, kifejezetten megerősíti, hogy az alkotmánybírói eljárás során nem kérdőjelezhető meg, hogy a védőoltások (köztük az életkorhoz kötött védőoltások) az emberi szervezet fertőző betegségekkel szembeni ellenálló képességének fokozását és a fertőző megbetegedések elterjedésének megelőzését szolgálják. Tehát egyfelől az egyént (a gyermeket) védik a fertőzéstől, másfelől a gyermeket körülvevő kisebb közösséget, valamint az egész társadalmat a járványok megjelenésétől {3080/2019. (IV. 17.) AB határozat, Indokolás [43]}.
- [29] Összefoglalva: jelen esetben az indítványozók az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése kivételével nem fejtették ki, hogy a megjelölt Alaptörvényben biztosított jogok sérelme miben áll, ezért az indítvány nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjának.
- [30] A kérelmet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben lehetett határozottnak tekinteni.
- [31] 3.4. Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. E két feltétel alternatív jellegű, bármelyik fennállása megalapozza a panasz befogadhatóságát.
- [32] Az indítványozó alapvetően azért állította a Kúria Kfv.I.37.241/2024/7. számú ítélete, és a Győri Törvényszék 1.K.701.410/2023/8. számú ítélete alaptörvény-ellenességét, mert nem rendelték el a bíróságok annak bizonyítását, hogy a kiskorú gyermek védettségi szintje megfelelő.
- [33] 3.4.1. Az Alkotmánybíróság már meghatározta a fair eljáráshoz való jog [Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése] alkotmányos tartalmát [lásd például: 7/2013. (III. 1.) AB határozat, 3046/2019. (III. 14.) AB határozat]. Az indítvány az Alkotmánybíróság ezen gyakorlatához képest nem vetett fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [34] 3.4.2. Ami a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kérdését illeti, az Alkotmánybíróság a következőket állapította meg.

- [35] Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt hangsúlyozza, hogy a hatalommegosztás rendszerében a többi állami szervnek a bíróságok jogértelmezését el kell ismernie {lásd: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]; 3014/2022. (I. 13.) AB végzés, Indokolás [27]}. A testület gyakorlata következetes abban, hogy „[a]z Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja, valamint az Abtv. 27. §-a alapján a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kiküszöbölésére van jogköre, a bírói döntés irányának, a bizonyítékok bírói mérlegelésének, és a bírósági eljárás teljes egészének ismételt felülbírálatára azonban már nem rendelkezik hatáskörrel” {3231/2012. (IX. 28.) AB végzés, Indokolás [4]}. „Az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-ában szabályozott hatáskörében eljárva a bírói döntés és az Alaptörvény összhangját biztosítja. Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon” {3137/2013. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [9]}.
- [36] Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmét az indítványozók abban látták, hogy az eljáró jogalkalmazó szervek nem tettek eleget a tényállás tisztázási kötelezettségüknek és úgy rendelték el a kiskorú gyermek újraoltását, hogy nem vizsgálták meg a védettségét.
- [37] Az indítványozók alkotmányjogi panasza a tisztességes eljáráshoz való jogokkal összefüggésben arra irányult, hogy az Alkotmánybíróság a lefolytatott bizonyítás hiányosságait állapítsa meg és semmisítse meg a bírói döntéseket. Az Alkotmánybíróság mindenekelőtt emlékeztet állandó gyakorlatára, amelynek megfelelően „[a] tényállás megállapítása és az ehhez vezető bizonyítékok felvétele és értékelése, valamint a jogszabályok értelmezése a bíróságok, ezen belül is elsősorban a Kúria, nem pedig az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozó kérdés” {3092/2019. (V. 7.) AB végzés, Indokolás [13]}.
- [38] Az Alkotmánybíróság vizsgálata során megállapította, hogy az eljáró bíróságok reagáltak az indítványozó által előadott érvekre, és értelmezték a hivatkozott és alkalmazott jogforrásokat. Szükséges arra utalni, hogy az indítványozók már a hatósági eljárás során megismerhették a Vas Vármegyei Védőoltási Klinikai Tanácsadó által, ügyben elkészített állásfoglalást, amelyben foglaltakra sem a Hatóság, sem később a bíróság számára nem reagáltak. A Kúria Kfv.I.37.241/2024/7. számú ítélete indokolásának [31]–[35] bekezdéseiben kimerítő részletességgel vizsgálta és mutatta be a jelen közigazgatási per alapját képező hivatalból indult hatósági eljárás és a kérelemre induló mentesítési eljárás közötti különbséget és párhuzamot, valamint azt is, hogy a bizonyítási teher jelen esetben hogyan oszlik meg a Hatóság és az indítványozók között.

[39] A kifejtettek alapján az Alkotmánybíróság a vizsgált ügyben az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben nem talált olyan körülményt, amelyet a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességként lehetne értékelni.

[40] 4. A fentiek szerint az Alkotmánybíróság nem talált olyan okot, amely indokolta volna az indítvány befogadását és annak érdemi elbírálását, ezért azt az Abtv. 56. § (1)-(3) bekezdése alapján eljárva, az Abtv. 27. § (1) bekezdés *a)* pontjának, 52. § (1b) bekezdés *e)* pontja alapján, valamint 29. §-a alapján, az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a)*, *c)* és *h)* pontja szerint visszautasította.

Budapest, 2025. november 11.

Dr. Lomnici Zoltán s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Kozma Ákos s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Patyi András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró